

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:29 | 7:21 | 7:26 | 7:11 **הדלקת נרות**

8:28 | 8:32 | 8:31 | 8:28 **מוצאי שבת**

9:13 | 9:18 | 9:16 | 9:13 **רבינו תם**

משכיל לדוד

עונג שבת בתורה הקדושה

שלשה מצידה - אלו הם ששת ימי השבוע המסובבים ואופפים את יום השבת - שלושה מכאן ושלושה מכאן. ומסר חשוב הוא לעם ישראל לדעת שאור התורה של יום השבת מקרין ומאיר על כל ששת ימי השבוע, וימי החולין מתברכים בזכות השבת.

וזה שאמר הכתוב "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", ככל שיעלה ויטיב את נר האמצעי שהוא נר השבת וידליק אותו באור התורה - כך יגדלו ויתרבו הברכה והשפע למשך ימי השבוע, כי אור התורה הזורח בשבת משפיע על כל ימי החולין, וכך עלה בידי לפרש את דבריו הקדושים של הבן איש חי זצ"ל.

ואומרת התורה "בהעלותך את הנרות" הנר מרמז לנשמה שנאמר (משלי כ, כז) "נר א-להים נשמת אדם" כלומר הרוצה להעלות את נרו - דהיינו לרומם את נשמתו לדרגות חשובות ונעלות, עליו להדליק את אור נר האמצעי ועליו להזריח את אור התורה בנשמתו ביום השבת ויעסוק בה בכל לב באהבה ובחיבה, ואז יזכה שיאירו לו כל שבעת הנרות שכל ימי השבוע יתברכו בזכות השבת.

וימי השבוע מתברכים הן בעלייה רוחנית של תוספת קדושה וטהרה והן בעלייה גשמית של אושר, עושר, פרנסה וכבוד. רמז לדבר "ב-העלותך" ב' עליות במשמע, אם ידליק האדם את נר האמצעי, את נר השבת - הרי כל ימי השבוע יתברכו לו בשתי ברכות הן בברכה רוחנית הן בברכה גשמית.

וזהו שכתב רש"י, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. כלומר אהרן הכהן היווה דוגמא מוחשית לבני ישראל לדעת כיצד צריך לנהוג ביום השבת. הוא לא שינה מצווי ה' והדליק את הנרות בדיוק כפי שנצטווה, את הנר האמצעי המרמז ללימוד התורה ביום שבת - הדליק אהרן באור יקרות של עסק לימוד התורה. הוא האיר והזריח את אורה של תורה ביום השבת לעיני כל ישראל, וכך האיר גם את ששת ימי השבוע, כי כשראו בני ישראל את גודל הברכה והשפע שהיו לאהרן במשך ימי השבוע - הבינו מיד כיצד ניצל את יום השבת לעסוק בתורה ולהדליק את אורה, כי כגודל ההשקעה בשבת כך גודל הברכה בימי השבוע.

כידוע בני ישראל בהיותם במדבר ירד להם המן מידי יום ביומו, וביום השישי ירד להם "לחם משנה" גם כנגד יום השבת, ובשבת לא ירד המן. לכאורה מדוע באמת לא ירד המן בשבת - אם משום איסור טלטול ארבע אמות, הרי יכול היה הקב"ה להורידו לכל אחד בבחינת "איש פתח אהלו"? אלא גם כאן יש מוסר השכל לאדם שעליו לדעת שיום השבת לא ניתן כדי לתור אחר אוכל ופרנסה, כל הצרכים הגשמיים צריכים להיות מוכנים ומזומנים כבר מבעוד יום, כך שיום השבת יהא כל כולו קודש אך ורק לעבודת ה' יתברך ושלא יהא לו כל עיסוק נוסף מלבד עסק התורה הקדושה, וממנה יושפע שפע של אורה וברכה למשך ימי השבוע.

"בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות ויעש כן אהרן" (במדבר ח, ב-ג)
כותב רש"י "ויעש כן אהרן" להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

ולכאורה יש להבין - וכי יעלה על הדעת שאהרן ישנה מכל אשר צוהו ה', ואם כן מהו השבח בזה שלא שינה?

כדי להבין זאת יש להתבונן במאמר חז"ל (שבת פו, ב) במחלוקת בין תנא קמא לר' יוסי מתי ניתנה התורה. לתנא קמא - בשישי בסיון לרבי יוסי - בשביעי בסיון, ומוסיפה הגמרא כולי עלמא מודים שבשבת ניתנה התורה. נתבונן מעט להבין מדוע התורה ניתנה דוקא ביום שבת.

עוד אמרו חז"ל (שבת ל, א) ביקש דוד המלך מהקב"ה שיודיע לו את יום מותו ולא אמר לו הקב"ה את זמן פטירתו המדויק, אבל גילה לו שייפטר ביום השבת, ודוד המלך כששמע זאת בקש להקדים מיתתו או לאחר מיתתו ובלבד שלא ימות ביום שבת, והקב"ה לא תרצה לבקשתו. לכאורה מדוע לא הסכים דוד להיפטר מן העולם ביום השבת, מהו החיסרון להפטר ביום קדוש זה?

כדי ליישב קושיות הללו יש להקדים ולדבר במעלת כבוד יום השבת. על האדם לדעת כי אין כבוד השבת מתבטא רק בעונג של אכילה ושתייה יתרה או בשינה עריבה, כפי שדרשו דורשי רשומות 'שבת' ראשי תיבות - שינה בשבת תענוג. אלא חובת האדם לנצל את היום הקדוש הזה לרוחניות ולענג אותו בלימוד התורה ולהרבות בקביעת עיתים לתורה וזהו עיקר עונג שבת, וכמו שאמרו חז"ל (ירושלמי שבת טו, ג) "לא ניתנו שבתות וימים טובים לאכילה ושתייה בלבד, אלא לעסוק בהם בדברי תורה". וכן גם בתנא דבי אליהו (פ"א) אמר הקב"ה לישראל אף על פי שאתם עושים מלאכה בששת ימי השבוע, מכל מקום שבת ייעשה כולו תורה. מכאן אמרו, ישכים אדם בשבת וילך לבית הכנסת ולבית המדרש ויקרא בתורה וישנה בנביאים, ואחר כך ילך לביתו ויאכל וישתה. עד כאן.

הרי לנו שעיקר מעלת השבת הוא בריבוי עסק התורה. וכך אמר הקב"ה למשה (ילקוט - ויקהל ת"ח) עשה לך קהילות גדולות ודרוש לפניהם ברבים בהלכות שבת, כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהילות בכל שבת ושבת.

ועל ידי לימוד התורה בשבת מתברכים כל ששת ימי המעשה, כי מיום השבת יורד שפע של קדושה וטהרה לכל ימי החולין וכמו שאמרו חז"ל (גיטין עז, א) ימי ראשון שני ושלישי ששיכים לשבת שעברה, ימי רביעי חמישי וששי נקראים על שם שבת הבאה, ונמצא שהשבת היא בתווך באמצע - וימי החול מסובבים אותה. שלשה מן העבר הזה ושלשה מן העבר השני, וקדושת השבת משפיעה ומפזרת את אורה לשני עבריה.

ועל פי זה מסביר הבן איש חי זצ"ל (בפרשת בהעלותך) את סוד המנורה הטהורה, שהקנה האמצעי הוא כנגד השבת ושלושה קני המנורה משני הצדדים הם כלפי הקנה האמצעי שהוא בחינת השבת, שממנו הימים מתברכים. עד כאן דבריו.

נמצא שאור המנורה מרמז לאור התורה הקדושה, וכמו שדרשו חז"ל (מגילה טז, ב) "אורה" - זו תורה. אור נר האמצעי מרמז על אור התורה של יום השבת שהוא אמצעי לשאר ימי השבוע, ושלושה קני מנורה מצידה האחד ועוד

הילולא דצדיקא

- יב - רבי דוד פארדו
- יג - רבי יעקב מוצאפי
- יד - רבי ניסים יגן
- טו - רבי ידידיה רפאל אבולעפיה
- טז - רבי ששון לוי
- יז - רבי אהרן מקרלין
- יח - רבי ירוחם ליבוביץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מיהו אותו 'אברך' מיישבת פורת יוסף?

"והאיש משה ענו מאד" (במדבר יב, ג)

האדם צריך להטות אוזן לתוכחות מוסר - אולם אל לו להמתין לתוכחות מאחרים. עוד לפני שמגיעה תוכחה מן הזולת, יעסוק כל העת בבקורת עצמית. יש בכך תועלת רבה מאד, וכדברי הגמרא (ברכות ז, א): "טובה מרדות אחת בליבו של אדם יותר ממאה מלקויות".

בדרך כלל, אין אדם רואה את נגיעות עצמו, אולם ככל שהאדם גדול יותר - כך הוא נקי יותר מנגיעות, וחזקה עליו שישכיל וידע לבקר את עצמו.

ואכן, גדולי ישראל אינם ממתניים לכך שיוכיחו אותם. כל העת הם מצויים תחת שבט בקורת עצמית קפדנית. הם בודקים את עצמם ב'זכוכית מגדלת', ואינם עושים 'הנחות' לעצמם.

החפץ חיים היה עורך בכל יום חשבון נפש עם עצמו. הוא היה מייסר את עצמו, ומעלה בינו לבין עצמו כל מיני נקודות שלדעתו הוא צריך להשתפר בהם. מכיון שהיה מרוכז עם עצמו, הוא לא שם לב לאנשים שבסביבתו, והם שמעו אותו מייסר את עצמו: "ר' ישראל מאיר! צריך יותר שמחה בקיום המצוות!", "ר' ישראל מאיר! צריך להזדרז בעבודת ה'!" ועוד כהנה וכהנה.

כחלק מן התוכחה העצמית, היה החפץ חיים סופר ומונה את הרגעים באותו יום, אשר לדעתו הוא לא מילא אותם בתורה ועבודת ה'. הוא היה נותן לעצמו דין וחשבון על כל רגע ורגע מרגעי היממה, ומציין לעצמו רגע אבוד פה ושני רגעים אבודים שם, מתוך עשרים וארבע שעות היממה, החשבון שלו הסתכם בעשרה רגעים שאותם, לפי דעתו, לא ניצל כראוי...

הגה"צ רבי יוסף מוגרבי שליט"א, מספר ('אבות ובנים' על פרקי אבות):

זכיתי להיות אצל האדמו"ר מ'שומרי אמונים', בביתו של אביו, קדוש ה', ר' אהרן ראטה זיע"א. המתנתי לשעת כושר, ואז העזתי לשאול את האדמו"ר: "רבי, היכן חיבר אבא שלכם את הספר 'שומרי אמונים' ו'טהרת הקודש'?"

והוא השיב: "כאן, בחדר הזה, על השולחן הזה".

ביקשתי מהאדמו"ר שיזכה אותי באיזה סיפור קטן על אביו הקדוש, וכך סיפר:

"הייתי ילד קטן. אבא היה ספון בחדר הזה. הדלת היתה נעולה. הייתי מטה אוזן מבעד לדלת, ושומע את אבא מדבר עם עצמו. הוא היה פונה ל'גוף' שלו ואומר לו: 'אתה רוצה להסית אותי נגד עבודת הבורא? אתה רוצה שאתעצל לקום בבוקר? לא יעזור לך!'"

המשיך האדמו"ר: "לעיתים הוא היה מוכיח את עצמו בנקודה מסוימת, ואומר: 'מדוע אתה צריך לחכות שמישהו יגיד לך את זה? וכי אינך יודע מי אתה? הרי אדם מכיר את עצמו יותר מכל אחד אחר!'"

ועוד בענין הזה מסופר פעם הגיע אברך מיישבת 'פורת יוסף' לאדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא, זיע"א. שאל אותו הבבא מאיר: "יש אצלכם בישיבה אברך תלמיד חכם בשם בן ציון אבא שאול?"

משיב האברך: "אברך? הרי זה ראש הישיבה בכבודו ובעצמו, חכם בן ציון אבא שאול!"

נאנח הבבא מאיר ואמר: "אתמול הוא היה אצלי, שאלתי אותו מי כבודו, אמר לי: 'בן ציון אבא שאול'. שאלתי: מה כבודו עושה? אמר לי 'לומד בפורת יוסף'..."

אין פלא שה'אברך' ש'לומד' בפורת יוסף הוא ראש הישיבה בכבודו ובעצמו, אותו ראש ישיבה שזכה להעמיד דורות של תלמידים גדולי תורה ויראה. הרי כך

למדנו, שמי ש"מתרחק מן הכבוד" - הוא זה שזוכה לקנין תורה!

התורה מגינה ומצילה

מר אביטן הי"ו הגיע באחד הימים לישיבתנו הקדושה בליאון שבצרפת כשהוא כאוב ומיוסר, והוא נדר לערוך סעודה לזכות הצדיק כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א.

כששאלתי אותו לפשר הנדר, הוא סיפר לי שהרופאים בישרו לו כעת שבנו התינוק סובל מגידול בראשו ויש צורך לנתח אותו ולהוציא את הגידול מראשו.

כיון שניתוח ראש הוא ניתוח מסוכן, ובשל העובדה שהגידול נמצא במקום רגיש - הרופאים אינם נותנים סיכויי הצלחה רבים לניתוח, אבל כיון שזוהי התקווה האחרונה להציל את חייו של התינוק - לא נותרה ברירה לפניו אלא לערוך את הניתוח המסוכן.

על כן הגיע מר אביטן לישיבה, כדי להתפלל לה' ולעורר את זכות הצדיקים זיע"א, שבנו הרך הנוול יזכה לצאת מהניתוח בריא ושלם לחיים טובים ולשלום.

הצעתי למר אביטן שיקבל על עצמו להוסיף שעות בלימוד התורה בכל יום לזכות הצלת התינוק, וכן שימשיך להקפיד לקיים זאת גם לאחר שבנו יינצל בעזרתו יתברך, בתורתו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "דני ושמוחי". (זכריה ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכרת המנורה והנרות שראה הנביא זכריה, שהוא מענין הציווי בפרשה על ענין הדלקת הנרות אל מול פני המנורה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

עיקר השמירה

עיקר השמירה שלא יבוא לידי לשון הרע אינה נעשית בקבלת הלב בלבד, כי אם שיהיה לו עת קבוע בכל יום ללמוד ההלכות והמוסר השייכים לענין חלק הדיבור. מפני שהרפואה ללשון הרע אינה באה אלא על ידי לימוד תורת איסורי לשון הרע ורכילות בכל פרטיהם ודקדוקיהם. כפי שאמרנו: מה תקנתו שלא יבוא לידי לשון הרע? יעסוק בתורה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התורה ניתנה כיהלום לא מלוטש

"בהעלתך את הנרות" (במדבר ח, ב)

הנה באה התורה לרמז שצריך האדם להעלות לשמור ולגדל את שלום הבית בתוך ביתו. המנורה מרמזת לאיש, "הנרות" מרמזים לאשה, ושניהם יחד מחויבים להיות "מקשה אחת" כשרים טהורים ואוהבים זה את זה. כי אם שלום ביניהם - שכניה ביניהם ושם י-ה ביניהם.

"בהעלתך". אם נחלק את התיבה לשניים נמצא "ב-העלתך" - ב' רומז לבית, ב' רומז גם לבית מדרש, שצריך האדם להעלות את הנרות בשני מישורים אלו, דהיינו גם לחזק את שלום ביתו ולהרבות אהבה ואחוה בתוכו, ובד בבד להתעלות בבית המדרש - דהיינו להוסיף בנרות הרוחניים, להתחזק בעבודת ה' ולהוסיף עוד כהנה וכנה תורה ומצוות ומעשים טובים.

וכיצד היא הדרך להעלות את הנרות ולהתחזק בתורת ה'? התשובה היא אחת ויחידה - אך ורק על ידי עמלה של תורה.

נתבונן ונראה כי התורה לא ניתנה לנו כדרך מתנה שאדם נותן לחברו, כי בנוהג שבעולם כשאישה מקבלת מתנה מבעלה - עיקר יופי המתנה מתבטא בזה שהיא עטופה בעטיפה נאה ויפה והיא מהודרת בעיצוב חיצוני נפלא, אולם אם לא עטף הנותן אותה ולא קישט את המתנה - הרי גם אם תהיה זו טבעת זהב יקרה, מקבלת המתנה לא תתפעל ולא תתרגש ממנה, כי מתנה ללא קישוט ויופי אינה מתנה. אולם הקב"ה דווקא הביא לנו את התורה בדרך זו, ללא קישוטים וללא עיבוד והתורה ניתנה כיהלום שאינו מלוטש ואינו מעובד, ומחובתנו לעבד את אותו יהלום ולעמול עליו ולטרוח ורק כך נראה את היופי וההדר שיש בתורה ובמצוות.

הקב"ה מבקש שאנו בכוחות עצמנו ניצור עטיפה וקישוט לתורה, ולזה זוכים רק על ידי עמל ויגיעה. כי מבלי עמל תהא המנורה חסרה ועל ידי עמלה של תורה נעשית מעשה המנורה מלאה ושלמה, כי רק כך זוכים לראות את יופיה והדרה של המתנה הנפלאה שהיא התורה הקדושה.

וגם זה אחד מחסדי הבורא יתברך עימנו, כי אם הייתה ניתנת התורה כמתנה יפה ומסודרת, ותורת ה' הייתה מובנת וברורה לנו ללא עמל וטרח - הרי שלא הייתה אהבת התורה מושרשת בתוכנו כי היה האדם מבין בנקל את הסוגיא ומיד היה קם מלימודו ועוסק בענייני העולם, אולם עתה כאשר צריך להשקיע בה עמל וטרח כדי להבינה, המסירות נפש הזו מקנה לאדם אהבה עזה לתורה וכך זוכה להיות דבק בתורת ה'.

פניני הפרשה

תוכחה נעימה לאוזן

"זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם" (במדבר יא, ה)

יש לדקדק, והרי היה צריך לומר "זכרנו את הדגה אשר אכלנו במצרים" לשון עבר, ולמה כתוב "אשר נאכל" בלשון עתיד?

פירש רבינו יוסף חיים זיע"א בעל ה'בן איש חי', שהם התכוונו לעקוץ את משה רבינו בדברים אלו לומר אנו מוכרחים מעתה לשוב למצרים ולאכול שם את הדגה, כי אין תקוה שיימצא לנו בשר במדבר הזה, אך התביישו לומר בפירוש נשובה מצרימה, כפי שאמרו בשאר תלונות נתנה ראש ונשובה מצרימה, על כן במקום שהיו צריכים לומר "אכלנו" בלשון עבר, אמרו "נאכל" בלשון עתיד, כאילו ברור להם שישובו למצרים ויאכלו שם הדגה.

ולכן גם משה רבינו הבליע את התוכחה בנעימה באומרו: "כי בכיתם באזני ה' לאמר מי יאכלינו כי טוב לנו בארץ מצרים", פירוש, טוב לנו שנרד עתה למצרים ונאכל בשר.

דגים במצע ירקות

"זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקישואים ואת האבטיחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים" (במדבר יא, ה)

לכאורה מה הקשר בין בצלים ושומים לבין דגים?

וביאר בספר 'זכרון ישראל', שידוע שיעקב ברח את פרעה שהנילוס יעלה לקראתו וישקה את השדות של מצרים, ואז היו המצרים פורשים רשתות בנהר שזרם לתוך השדה שלהם, והדגים שעלו יחד עם המים היו נשארים בתוך הרשת.

לכן אמרו בני "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם" יחד עם "הקישואים והאבטיחים", כלומר, הכל היה ביחד בתוך שדותיהם של המצרים.

הפה מעיד על מהות האדם

"ותדבר מרים ואהרן במשה על אודות האשה הכושית אשר לקח" (במדבר יב, א)

"ומה מרים שלא נתכוונה לגנותו, כך נענשה, ק"ו למספר בגנותו של חבריו" (רש"י).

הלשון, הדיבור, הוא התפארת והגדלות של האדם. עם ידיו או רגליו כמה כבר יכול אדם לפעול - הן לטוב והן למוטב? הוא יכול מעט לבנות ומעט להרוס, אבל עם פיו יכול אדם לבנות עולמות או חלילה להחריבם. נבוכדנצר, בהבל פיו החריב את בית המקדש והגלה את עם ישראל מארצו.

לפני כמה עשרות שנים קם אדם רשע מרושע, היטלר ימ"ש, ובכוח פיו הביא חורבן נורא לעולם. אם הוא היה נכנס לבית של יהודים ובעט בהם ברגליו, ה' ישמרנו, כמה כבר היה בכוחו להזיק? אם הוא היה הולך ברחוב ומכה בידיו כל יהודי שהיה פוגש, כמה הרס היה מצליח לגרום בכך? ממש לא הרבה.

אבל הוא לא פעל בדרך זו, אלא ע"י נאומו הסתה שנאם בפיו, החריב מדינות שלימות והמית מיליוני בני אדם רח"ל.

מאידך, להבדיל אלף אלפי הבדלות, מרן החפץ חיים זצ"ל היה יהודי אחד שהציל את כל העולם. העולם בלי הח"ח ועם הח"ח, הוא עולם אחר לגמרי. אלמלי היינו זוכים ליהודי כמו הח"ח, היה זה עולם אחר, עולם שלא יודעים הלכות, לא יודעים מהו לשון הרע.

ובכלל, חלקים גדולים מהיופי של עם ישראל היו חסרים. ואת כל זה בנה החפץ חיים עם כח הפה.

ההגדרה הנכונה של בן אדם הוא - יהודי שידוע לשמור פיו. אדם גדול הוא זה שפיו ברשותו, ואדם קטן ומבוזה הוא זה שפיו הפקר, אינו ברשותו. מהות האדם תלויה בפיו ('נועם שיח').

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

וזכות המצוה והנשמות העתידות להתגלות בזכות מצוות הטהרה תגן בעדה ובעד כל משפחתה". אמן.

כוחה של מחשבה טובה

אשת הגאון רבי אברהם שאג היתה בתו של אב"ד פרוסטיק, שנפטר בדמי ימיו. והיא גדלה אצל הגאון רבי מרדכי בענטז צ"ל.

על בעלה רבי אברהם שאג אמר ה'חתם סופר' - "שעשרים פרסאות סביב לפרשבורג לא נמצא תלמיד חכם כמותו". ובאחד מלילות החורף הארוכים ערך רבו החתם סופר בקורת אחרי חצות הלילה על פני אכסניית הבחורים, יחד עם בנו רבי אברהם שמואל בנימין. כשהתקרבו לאכסניית הגר"א שאג שמעו מרחוק את קול התורה הבוקע ועולה. כשעמדו ללכת פנה החת"ס אל בנו ואמר, התבונן נא והקשיבה איך צריכים ללמוד.

וכיצד זכתה יתומה להגיע לשידוך חשוב כזה? סיפר הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד שהיה תלמידו הנאמן של הגר"א שאג, שרבו סיפר לו שעלמה יתומה זו היתה מתהלכת בכרמים וצמחה ומתפללת במשך כמה שנים לפני אירוסיה בכל יום שני וחמישי כדי שתזכה לבעל תלמיד חכם...

כוחה של מחשבה טובה ותפילה זכה!

ימים בודדים לפני חנוכת המקווה על שם אימו של הרב, חולמת אותה צדקנית על אישה זקנה הקורנת עוצמה שא"א לתאר את התחושה בכתב, תחושה עצומה של רוממות עילאית ונתנית גיבוי וכוח. ואותה אישה שנתמכת ע"י אברך צעיר שמלווה אותה, מרעיפה עליה מילות חיבה וחום, ומלטפת את ידה כאות חיזוק וחיבוב. וכך מלווה אותה בעליה למקווה ולאחר זמן מלווה אותה שוב באותו שביל בירידה.

הרב מ. שליט"א שטיפל בארגון המצוה, מכיר שאישה זו יראת שמים עם תמימות ופשטות באופן מיוחד, התרשם מחלום זה כיון שניכרים דברי אמת ואין זה חלום שווא. וכמו כן הסימנים של הזמן והבהירות והסדר וההתפעלות, הראו שמדובר בחלום אמת, ועלה בדעתו שמא אותה זקנה אינה אלא הרבנית פינטו שלכבודה ועל שמה נחנך מקוה הטהרה.

הרב מ. החליט לעשות מעשה ובקש מעוזרו האישי והמסור של הרב, ר' אריה, שישלח את תמונת אמו של הרב. ואכן אחר שקיבל את התמונה העביר לפניי הבלנית כמה תמונות של חנוכת המקווה וביניהם גם דיוקנה של הרבנית פינטו ע"ה.

והנה אך כאשר ראתה את תמונת דיוקנה של הרבנית הצדקנית ע"ה כמעט שהתעלפה, היא זעקה בנהמת לבה "זוהי בדיוק האישה המיוחדת שראיתי בחלום". וכשהרב מ. אמר לה שזו אמה של מלכות - מו"ר שליט"א, לקח לה הרבה זמן להתעשת מהמאורע העצמתי שעבר עליה והבינה שזכות גדולה נפלה בחלקה, ובמעשיה הטובים היא גרמה אושר ונחת בעולמות העליונים.

כשהדבר החלום הגיע לאזנו של מו"ר שליט"א ניכר היה שהתרגשות גדולה פוקדת אותו. הוא הביע את קורת רוחו מהנחת רוח שנגרם לרבנית ע"ה ושיגר ברכה לבעלת הבית שזכתה לעשות חסד ולהרבות טהרה בעם ישראל, וכדברי חז"ל "מגלגלין זכות על ידי זכאי", וענין זה "יביא לה ולבעלה אושר ועושר והצלחה רבה ובשורות טובות,

זְמַמָּה שְׂדָה וְתַקְהוּ מְפָרֵי כַפִּיָּה נְטִיעָה נְרָם

רגשי ההתעוררות של האשה היהודייה העושה ככל יכולתה להעמיד בית של תורה ויראת שמים טהורה, באים לידי ביטוי בשיר ההלל של החכם מכל האדם בפסוק "זממה שדה ותקהו", שבמקורו הוא מוסב על שרה אמנו ע"ה שכל ימי חייה היתה מגמתה להכין לעצמה מקום קבורה במקום המקודש במערת המכפלה.

המחשבות והתכנון המוקדם הם שמשמיעים לאדם בכל מקום ובכל פרק בימי חייו ליזכות להצלחה בהעמדת הבית על יסודות האמונה הטהורה וקיום המצוות, ללא המחשבה תחילה לא נוכל לזכות ליראת ה', בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה".

כשהתנהלותה של האשה היא בתכנון מוקדם, במחשבה תחילה על איך וכיצד להעמיד בית של תורה, באמונת חכמים טהורה, מבלי לסטות ימין או שמאל מדעת תורה צרופה, או אז ניתן לומר עליה ש"מפרי ידיה נטעה כרם", הזכות הגדולה לראות את הכרם, את המשפחה המפוארת שהיא העמידה בכרם בית ישראל.

אם נתבונן במסכת חייה של הרבנית פינטו ע"ה, מחברתו הטהורה של כ"ק מרן רבינו משה אהרן זיע"א, נגלה פרקים של מחשבה והתבוננות, עמל ויגע מחשבתי שתוכו רצוף באהבת הבורא למען חינוך ילדיה בדרך ישראל סבא, על דרכי הקדושה והצניעות. כאשר באחרית ימיה זכתה לראות נחת מדור ישרים מבורך המקדשים שם שמים בכל אורחותיהם.

הנה רק לאחרונה נתוודענו לסיפור נפלא ממנו נזכה לעמוד מקצת על הנחת רוח שיש למנוחה ע"ה מפרי ידיה, בנטיעת כרם טהרה בקהל עדת ישראל.

כידוע כחלק מפעילותו הענפה של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בארץ ובעולם, הספיק מו"ר לבנות מקווה שלישי על שם אמו הרבנית מזל מדלן ע"ה - בשלושת החודשים הראשונים לפטירתה.

באחד מהמקוואות הללו הממוקם ביישוב חילוני במרכז הארץ, ישנה אשה צדקנית שמתמסרת מאוד למצווה יקרה זו, בכל יום היא מעתירה בתפילה למול המזוזה שדרכה בקודש תצליח, כשסדר יומה בעבודת הקודש רצוף בחזרה ושנינון של ספרי הלכות טהרה וקריאת תהילים.

בשורה טובה לשוחרי תורה

הופיעו ויצאו לאור הספרים החשובים

אעירה שחר

על התורה והמועדים
ו' חלקים

מאת מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א